

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **R. B.**
narozený X, státní příslušník Republiky Uzbekistán
naposledy na území České republiky Zařízení pro zajištění cizinců
Balková Balková 1, Tis u Blatna

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje**
sídlem Na Baních 1535, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2024, č. j. KRPS-213488-20/ČJ-2024-010022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2024, č. j. KRPS-213488-20/ČJ-2024-010022, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shrnutí průběhu správního řízení

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje ze dne 3. 8. 2023 bylo žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem vyhoštění bylo zjištění, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobci byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, v délce 18 měsíců. Současně mu byla stanovena lhůta k vycestování v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci 15. 8. 2023.

2. Dne 16. 8. 2024 Policie České republiky žalobce ztotožnila na území ČR a lustrací u něj zjistila výše uložené správní vyhoštění s tím, že žalobce je zařazen v evidenci nežádoucích osob od 15. 8. 2023 do 12. 2. 2025.
3. Žalobce dne 17. 8. 2024 vypověděl, že v ČR pobývá jeden rok. Nejprve byl v Turecku a poté pobýval v několika zemích schengenského prostoru. Je ženatý a má 4 děti. Celá rodina žije v Uzbekistánu. V Polsku má švagra, ale s ním není v kontaktu. Je si vědom toho, že mu bylo uloženo vyhoštění na dobu 18 měsíců, že měl asi měsíc na vycestování a že je v ČR neoprávněně. K dotazu, proč z ČR nevycestoval, odpověděl, že vyjel do Polska a pak se vrátil do ČR. Neměl na to dostatek peněz. V ČR pracoval na stavbách, aby uživil rodinu. Chtěl zde zůstat do konce roku. Nemá prostředky na vycestování. Do Uzbekistánu se může vrátit, nic mu tam nehrozí. Vrátil by se buď k manželce a dětem, nebo ke svým rodičům. Finanční záruku není schopen složit.
4. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 17. 8. 2024 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem vycestování. Dobu zajištění stanovila podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců na 45 dní ode dne omezení osobní svobody.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobci bylo uloženo výše zmíněné vyhoštění a vedle toho je veden v Schengenském informačním systému také Polskou republikou. Žalobce uložené vyhoštění vědomě nerespektoval. Sám uvedl, že nevycestoval z území schengenského prostoru, přestože mu ve vycestování do Uzbekistánu nebránily žádné překážky. Podle žalované by žalobce dobrovolně nevycestoval, naopak se zde snaží zůstat navzdory vyhoštění s cílem vydělat si peníze. Žalobci přitom byla poskytnuta přiměřená lhůta na zajištění všech náležitostí k vycestování. Nelze se spoléhat na to, že se žalobce sám rozhodnutí o vyhoštění podrobí. Dále žalovaná vysvětlila, proč podle ní nelze zajištění nahradit zvláštním opatřením ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Sám žalobce uvedl, že bydlí na X ale přesnou adresu neuvedl, nemá na území žádný hlášený pobyt, k finanční záruce uvedl, že ji není schopen složit a s ohledem na to, že nerespektoval uložené vyhoštění, neskýtá dostatečnou záruku realizace vyhoštění ani případné uložení povinnosti, aby se hlásil na policii, či povinnosti zdržovat se v místě určeném policií. Dobu zajištění žalovaná odůvodnila předpokládanou délkou složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí, kdy je třeba zabezpečit přepravní dokumenty a komunikovat s domovským státem ohledně převzetí žalobce. Doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 45 dní. Žalovaná dodala, že existuje reálný předpoklad realizace vyhoštění.

Shrnutí žaloby

6. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná byla povinna zvážit možnost mírnějších opatření nežli zajištění. Tvzení žalované, že žalobce nebude s příslušnými orgány spolupracovat, není podložené. Žalobce dále cituje z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38. Žalovaná byla v jeho světle povinna představit konkrétní okolnosti, pro které nebylo možné uložit žádné ze zvláštních opatření. Skutečnost, že žalobce nemá hlášený pobyt, není dostačující důvod pro neuložení zvláštního opatření. Žalobce pobývá na adrese X, což je ostatně adresa, která je žalované známa, neboť ji uvedla též v záhlaví napadeného rozhodnutí. Žalobce je tak schopen řádně plnit zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na této adrese. Závěrem žalobce zdůraznil, že na území ČR nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Současně navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve podotkla, že zajištění již netrvá, neboť dne 30. 8. 2024 bylo realizováno správní vyhoštění. Dále připomněla, že žalobce navzdory uloženému vyhoštění dobrovolně nevycestoval z území. Z toho lze dovozovat jeho postoj k právnímu řádu České republiky. Byla tak dána důvodná obava, že by vyhoštění nebylo realizováno ani nyní. Na tom nic nemění ani fakt, že žalobce má platný cestovní doklad, jak bylo zdůrazněno v žalobě, neboť tomu tak bylo i dříve. K neuložení zvláštních opatření žalovaná konstatovala, že žalobce nemá na území ČR žádné blízké osoby ani žádné vazby. Nemá tak důvod se zdržovat na dosud obývaném místě. Žalobce sám uvedl, že se plánuje na území zdržovat do konce roku, a to navzdory uloženému vyhoštění. Navíc odmítl podepsat rozhodnutí o zajištění a další písemnosti, což vyvolává další pochybnosti ohledně jeho úmyslu spolupracovat s příslušnými orgány. Žalobce nemá také žádné povolení k výkonu práce, a nemůže si tak na území legálně opatřit obživu. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

9. Pokud jde o procesní náležitosti, soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud o žalobě rozhodl bez jednání a v zákonné lhůtě v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
10. Dle závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, jsou soudy povinny při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění cizince, které vyplývají z unijního práva, tedy i ve věcech zajištění za účelem správního vyhoštění, na které dopadá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), přihlížet z moci úřední k vadám a nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které soudy zjistí, případně které vyjdou v řízení najevo, přestože nejsou součástí uplatněných žalobních bodů (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č.

4456/2023 Sb. NSS). Tyto závěry jsou aplikovatelné i ve vztahu k zajištění za účelem vycestování podle § 124b zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, č. 2641/2012 Sb. NSS).

11. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.
12. Soud nejprve podotýká, že není sporu o tom, že v nyní posuzované věci byla splněna podmínka zajištění podle citovaného ustanovení spočívající v tom, že žalobci v roce 2023 uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území stanovená v rozhodnutí o vyhoštění, a přesto tak neučinil a setrval na území.
13. Žalobce měl dle žalobní argumentace zejména za to, že nebyla splněna podmínka subsidiarity zajištění vůči mírnějším, zvláštním opatřením („nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování“), resp. že tento závěr žalovaná odůvodnila nedostatečně a paušálně. S tím soud nesouhlasí.
14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
15. Žalovaná se uložením těchto alternativ k zajištění zabývala na str. 4–5 napadeného rozhodnutí, přičemž dle soudu přezkoumatelně a přesvědčivě vyložila, proč je v tomto případě nebylo možné účinně uplatnit.
16. Ve vztahu k písm. a) žalovaná přiléhavě akcentovala, že žalobce sám ani nedokázal uvést přesnou adresu svého pobytu na X a že ho k tomuto místu, kde by se podle žaloby mohl

zdržovat, nic neváže. Lze doplnit, že podle úředního záznamu Policie ČR ze 17. 8. 2024 šlo o ubytovnu. Zjevně to není ani místo, na kterém by se dlouhodobě zdržoval, neboť z rozhodnutí o vyhoštění vyplývá, že v roce 2023 se zdržoval na jiné ubytovně v Y (na Moravě) a jinak pobýval na různých dalších místech, kde si šáněl příležitostně zaměstnání. K tomuto místu na X tak žalobce neváží žádné silnější vazby (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2024, č. j. 55 A 2/2024-31, odst. 38). Ostatně sám žalobce na dotaz, zda je schopen oznámit policii adresu místa pobytu, kde se bude zdržovat, odpověděl, že není schopen nahlásit adresu, kde se bude trvale zdržovat. Ve spojení s tím, že žalobce zcela vědomě nerespektoval rozhodnutí o vyhoštění, nadále na území nelegálně pobýval a pracoval a z ničeho nevyplynulo, že svůj postoj v mezidobí přehodnotil, soud souhlasí s žalovanou, že uložení tohoto zvláštního opatření nebylo v daném případě možné považovat za účinné opatření vedoucí k vycestování žalobce.

17. Žalované je třeba ve vztahu k neuložení opatření dle písm. a) vytknout její argumentaci vyznívající tak, že uložení tohoto opatření bránila též skutečnost, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení, a tudíž nebylo ani možné ověřit cizincem uváděné skutečnosti, včetně realizace pobytové kontroly. Na nesprávnost této argumentace soud žalovanou upozornil již v rozsudku č. j. 55 A 2/2024-31 (viz jeho odst. 29 a 33), žalovaná na to však nijak nerefletovala. Toto dílčí pochybení však nic nemění na závěrech uvedených v předchozím odstavci.
18. Ve vztahu k písm. b) žalovaná správně s odkazem na vyjádření žalobce zdůraznila, že žalobce nedisponuje finančními prostředky ke složení případné finanční záruky ani nemá nikoho, kdo by tuto záruku složil za něj. Tento závěr není v žalobě nijak konkrétně zpochybněn. Stejně tak žalobce v žalobě jinak konkrétně neargumentoval ve vztahu k zvláštním opatřením podle písm. c) a d). Soud tak jen v obecnosti vyslovuje souhlas se závěry žalované též ve vztahu k těmto alternativám, a to zejména s ohledem na to, že vyžadují ochotu a spolupráci ze strany žalobce, bez níž nemůžou fungovat jako účinné alternativy k zajištění. Volba mírnějšího opatření, než je zajištění, je však vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření (viz rozsudky NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016-50). Jak však bylo řečeno již výše, žalobce zde pobýval a pracoval nelegálně, nerespektoval uložené vyhoštění, neučinil žádné kroky k dobrovolnému opuštění území a naopak avizoval, že zde chce zůstat (navzdory uloženému vyhoštění) až do konce roku 2024, a k dotazu žalované k možnosti se zdržovat na oznámeném místě pobytu uvedl, že není schopen uvést adresu, kde se bude zdržovat trvale. Ilustrativní v tomto ohledu je fakt, že žalobce také bezdůvodně odmítl podepsat mj. převzetí rozhodnutí o zajištění, což jen umocňuje důvodné pochybnosti o jeho připravenosti ke spolupráci v případě uložení některého ze zvláštních opatření.
19. Soud tak shrnuje, že závěry žalované o nemožnosti účinně využít zvláštní opatření považuje za dostatečně, přesvědčivě a konkrétně odůvodněné ve vztahu k nyní posuzované věci. Protože tedy nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření a současně žalobci uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území, zákonné podmínky k zajištění žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly splněny.
20. Žalobce neuplatnil žádnou argumentaci ve vztahu k stanovené době zajištění a jejímu odůvodnění. Jak však bylo uvedeno výše, soud je povinen přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí o zajištění i z hledisek, které nebyly uplatněny v žalobě.

21. Z tohoto hlediska nemůže obstát odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k uložené době zajištění.
22. Podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
23. Soud v první řadě podotýká, že určení konkrétní doby zajištění je věcí správního uvážení, v jehož přezkumu je soud omezen na jeho zneužití či překročení jeho mezí (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Pokud nicméně zákon dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil.
24. NSS své nároky na odůvodnění doby zajištění cizince vymezil v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, a to následovně: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případech, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).*“ (odst. 22). Tyto požadavky NSS zopakoval v řadě dalších svých rozhodnutích (viz např. usnesení NSS ze dne 29. 6. 2022, č. j. 2 Azs 306/2021-27, odst. 17 a tam citovanou judikaturu, či ze dne 12. 6. 2024, č. j. 1 Azs 96/2024-28, odst. 11).
25. Dle NSS například nepostačí, když správní orgán stanoví dobu trvání zajištění na 90 dní s tím, že přihlédl k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména vzal ohled na zajištění náležitostí nezbytných k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné vyhoštění v době trvání zajištění, a nic bližšího k otázce neuvede. Takové rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože v zásadě kopíruje znění zákonného ustanovení, o které se opírá (viz rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2012, č. j. 3 As 23/2011-82). Stejně tak dle NSS nepostačí dobu zajištění zdůvodnit tím, že cizinec nemá doklad totožnosti bez současného doplnění, jakou to má souvislost se stanovením určité doby zajištění cizince, tedy uvedení, že totožnost stěžovatelů musí být ověřena, jaké kroky k tomu musí správní orgán učinit, s jakou časovou dotací apod. (viz rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 Azs 248/2019-65, odst. 42).
26. V nyní posuzované věci žalovaná stanovenou dobu zajištění odůvodnila následovně: „*Tímto rozhodnutím byla stanovena doba trvání zajištění dle § 124b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., na dobu 45 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu návratového*

rozhodnutí. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokumentů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 45 dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že stanovená doba trvání zajištění je přiměřená“ (str. 5 napadeného rozhodnutí).

27. Toto odůvodnění postrádá judikaturou vyžadovanou individualizaci ve vztahu k nyní posuzované věci. První věta odůvodnění pouze opakuje zákonný požadavek dle § 124b odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců, že žalovaná je povinna při stanovení doby zajištění přihlédnout k předpokládané složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí. V další větě žalovaná toliko obecně konstatovala, že přihlédla k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokumentů, což je opět v zásadě pouze odkaz na úlohu Ředitelství služby cizinecké policie dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, a že bude třeba věc vykomunikovat s domovským státem. Pokud by takové odůvodnění v soudním přezkumu obstálo, byl by to v zásadě bianco šek pro žalovanou, protože takové paušalizované odůvodnění by mohla převzít do téměř jakéhokoli dalšího rozhodnutí o zajištění a pouze by upravila dobu, na kterou cizince zajišťuje, aniž by musela jakkoli upravit odůvodnění stanovené délky zajištění. Výrok by byl tedy jiný, avšak se zcela stejným odůvodněním. Ostatně právě tak žalovaná patrně v některých případech postupuje, neboť rozhodnutí žalované, které soud přezkoumával v již citovaném nedávném rozsudku č. j. 55 A 2/2024-31, bylo odůvodněno naprosto totožně, třebaže šlo o žalobkyni ze zcela jiné země, která byla zajištěna na jinou dobu (40 dnů). Velmi obdobně bylo odůvodněno též rozhodnutí o zajištění přezkoumávané v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 57 A 8/2024-29, kde pro změnu žalovaná zajistila žalobkyni na 60 dní. Takový přístup k odůvodnění nelze aprobovat, tím spíše když jde o omezení osobní svobody člověka.
28. Žalovaná mohla vycházet například ze svých zkušeností ve vztahu k jiným osobám z Uzbekistánu, aby vysvětlila, co je potřeba s tamními úřady vykomunikovat v případě osoby známé totožnosti s platným cestovním dokladem a jak dlouho to zpravidla trvá. Podobně mohla zmínit dosavadní zkušenosti s rychlostí, s jakou lze zajistit letenky do Uzbekistánu, či cokoliv dalšího, co bylo konkrétně třeba ve věci učinit. Z odůvodnění rozhodnutí ani obsahu správního spisu ani nevyplývá, že by potřebnou délku zajištění stanovila na základě komunikace s Ředitelstvím služby cizinecké policie (srov. *a contrario* např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 9. 2022, č. j. 30 A 55/2022-26, odst. 21–28, kde žalovaná popsala konkrétní úkony, které bylo třeba vykonat, a konzultovala dobu k tomu potřebnou s Ředitelstvím služby cizinecké policie; či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2022, č. j. 57 A 2/2022-18, odst. 31–32, kde žalovaná specifikovala konkrétní kroky, které bylo nutno učinit, a současně s ohledem na své zkušenosti z rozhodovací praxe kvalifikovaně odhadla dobu jejich trvání).
29. Pro dokreslení soud podotýká, že žalovaná žalobce zajistila na 45 dní s odkazem na čas nutný k přípravě realizace vyhoštění. Vyhoštění však bylo realizováno již 13. den po zajištění. I tato okolnost v případě takto vágního odůvodnění vyvolává pochyby o skutečné nezbytnosti zvolené délky zajištění a dodržení mezí správního uvážení ze strany žalované.

Závěr a náklady řízení

30. Soud tak uzavírá, že vznesené žalobní body sice neshledal důvodnými, přesto shledal napadené rozhodnutí nezákonným, a to s ohledem na zcela nedostatečně odůvodněnou délku zajištění, což je vada, k níž byl s ohledem na výše uvedená východiska (odst. 10 výše) povinen přihlédnout i bez uplatnění námitky. Proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. O vrácení věci žalované soud nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
31. Protože soud o žalobě rozhodl bezodkladně po obdržení správního spisu, nadto vázán lhůtou k rozhodnutí (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
32. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Procesně neúspěšné žalované náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalobce byl sice s podanou žalobou procesně úspěšný, nicméně ve správním soudnictví soud nemůže přiznat nezastoupenému žalobci paušální náhradu nákladů řízení (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79) a žalobce vznik účelně vynaložených nákladů nedoložil. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. září 2024

Karel Ulík, v. r.
samosoudce